

Παρά τῷ Σεῖκῃ "Ελ-΄Αμπυζι

Παρά τῷ Σεῖκῃ "Ελ-΄Αμπυζι ἐμυήθη ἐν τῇ ἐθιμοταξίᾳ τῶν μαροκινῶν ὑποδοχῶν. Εἶχομεν μεταβῆ νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν, διότι ἔλαβε τὴν καλοσύνην νὰ ἔλθῃ εἰς συνάντησίν μας μετὰ λαμπρᾶς ἀκολουθίας. Μᾶς ἰδέχθη εἰς ἓν εἶδος δωματίου, πλατείᾳς ἡνεωγμένου ἐπὶ τινος κήπου ἐκ κιτριῶν καὶ πορτοκαλλεῶν. Προσκέφαλα καὶ τάπητες εἶχον στρωθῆ κατὰ γῆς, ὅπως δυνηθῶμεν νὰ καθήσωμεν ἢ νὰ ἐξκπλωθῶμεν, κατ' ἀρέσκειαν. Ὁ Σεῖκης ὅμως, ἐκάθητο ἐπὶ κακοτέχνου τινὸς εὐρωπαϊκῆς ἑδρας, με τοὺς πόδας ἐφ' ὀρθρμένους καὶ σαθροὺς, εἶχε δὲ φυλάξει παρομοίαν τινὰ ἑδραν καὶ διὰ τὸν κ. Φερῶδ. Ὁ κῆπος ἦτο πλήρης ἐξ ὀμίων ὑπηρετῶν καὶ στρατιωτῶν, τοὺς ὁποίους θὰ ἔλεγε τις ὡς ἐπίτηδες τοποθετηθέντας διὰ τὴν ἐπίδειξιν. Ἐνῶ ὁ Σεῖκης συνωμίλει μετὰ τοῦ κ. Φερῶδ, ἐν ὑποκείμενον σοβαρὸν, ἐνδεδυμένον πομπωδέστατα με ἱμάτια λευκά, ἐτοποθετήθη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ὅπως προσφέρῃ ἡμῖν τὸ τίτον.

Πρέπει νὰ καταστήσω γνωστὸν, ὅτι ὁ καφὲς ἐν Μαρόκῳ δὲν εἶνε ἐν χρήσει, καὶ ὅτι πανταχοῦ ἐνθι μετέβημεν, προσήνεγκον ἡμῖν τίτον. Θὰ ἔλεγε, ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ διήλθον ἐντεῦθεν! Κι ὅμως, πειθεῖ τις τὸν τουρκικὸν καὶ ἀραβικὸν καφέν, με τὸ καὶ μὴν τοῦ καὶ με τὸ ἀρωμα του, καθότι τὸ μαροκινὸν τίτον εἶνε ποτὸν μετριώτατον. Ἀλλ' οἱ Μαροκινοὶ δὲν γνωρίζουσι τὸν τουρκικὸν ἢ ἀραβικὸν καφέν ἐπὶ πλεόν, δὲ, καὶ δὲν καπνίζουσιν, εἰμὴ μόνον τὸ κί φ. Ἀνθρωπος ζήσας ἐν Ἀνατολῇ, ἀδύνατον εἶνε νὰ ἐκλάβῃ ὡς μουσουλμάνους ἀνδρας, οἵτινες οὔτε καπνίζουσιν οὔτε πίνουσι καφέ. Ἐγὼ πιστεύω τοῦναντίον, ὅτι ἐξυπερβολικῶς ζήλου Ὁρθοδοξίας οἱ Μαροκινοὶ πράττουσιν οὕτω. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ σημειώσωμεν, ὡς ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν, ὅτι τὸ μαροκινὸν τίτον, τὸ ὁποῖον καλεῖται ἀ τ α ῖ, συγκρινάται με μένταν καὶ με εὐώδη βοτάνην, ὥστε ἀπέχει ἀρκούντως τοῦ νὰ ὁμοιάζῃ τὸ ἀπαίσιον ἀγγλικὸν τίτον.

Ἴδου πῶς τὸ παρασκευάζουσι καὶ πῶς τὸ πίνουσι. Μόλις τὸ σοβαρὸν ὑποκείμενον, περὶ τοῦ ὁποίου ὠμίλησα, ἐκάθησεν ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, εἰς αἰθίον δούλος ἐτοποθέτησεν ἔμπροσθέν του δίσκον, περιέχοντα σειράν κυπέλλων ἀκούντως μικρῶν, δύο τετιοδόχας, ἐν ἀγγεῖον πλήρες μέντας καὶ εὐώδους βοτάνης, ἑτερον πλήρες τείου, καὶ ἐν κιβωτίδιον ζαχαρέως. Ἐτερος δούλος κατόπιν, πλησιάζας, ἔφερε κομψὸν τρίποδα ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ἐβράζεν ὕδωρ ἐντὸς χαλκοῦ σαμβαρίου. Ὁ παρασκευαστὴς ἤρξατο νὰ μετρή ἐντὸς τῆς πλάτης τῆς χειρὸς αὐτοῦ τὴν ποσότητα τοῦ τείου, ἐν ἑκρίνεν ἀναγκαίαν δι' ἐκάστην τετιοδόχην. Κατόπιν, διέταξε τὸν μαῦρον δούλον νὰ χύσῃ ὕδωρ. Τούτου γενομένου, ἐξελέξατο δύο γιγαντιαῖα τεμάχια σακχαρέως, τὰ ὁποῖα ἔθηκεν ἐντὸς τῶν τετιοδόχων. Ὅταν ἐνόμιζε τὴν στιγμὴν κατάλληλον, ἔριψε ποσότητά τινα τείου εἰς ἐκάστην τετιοδόχην, καὶ κατόπιν ἰδοκίμασε τὸ ποτὸν· προσέθηκεν εἴτα ὀλίγην ἀκόμη σακχαριν, ὀλίγον ἀκόμη τίτον, καὶ ἔδοκίμασε πάλιν. Οὕτω τὸ τίτον ἦτο ἑτοιμον· ἔχυσεν

αὐτὸ ἐντὸς τῶν κυπέλλων καὶ προσέφερεν εἰς τὴν ὀμήγυριν. Μετὰ τοῦτο, ἡ ἰδία ἐργασία ἐπανελήφθη καὶ ἐκ δευτέρου καὶ ἐκ τρίτου ἀπαρallάκτως. Διὰ νὰ φανῇ τις ἀδρόφρων, πρέπει νὰ πῇ τρία κύπελλα τείου, ἅπαντα ὑπερβολικῶς σακχαρωμένα.

* *

Εἶδη βραχνιστηρίων ἐν Μαρόκῳ

Ἐν Μαρόκῳ ὑπάρχουσιν ἐν χρήσει δύο εἶδη βραχνιστηρίων φρικτῶν. Τὸ πρῶτον, καλούμενον τ ζ ε λ λ α μ π α ἐξ ὄλου, ἤθελε καταθέλξει Λουδοβίκον τὸν ΙΑ'. Γνωστὸν, ὅτι ἡ τ ζ ε λ λ α μ π α εἶνε τὸ κυριώτερον ἔνδυμα τῶν Μαροκινῶν, εἶδος μανδύου με βραχείας περιχειρίδας. Διὰ τινὰς καταδικάτους ἀντικαθιστῶσι τὸ ἔνδυμα τοῦτο διὰ ξυλίνου περιβλήματος ἀκριβῶς προσκροζομένου περὶ τὸ σῶμα, ἔχοντος δὲ ἔσωθεν ἡλίου· ὁξείας. Εἰς τὸ τοιοῦτο ξυλινὸν ἔνδυμα κλειόμενοι οἱ κατὰδικοι, ἀναγκάζονται νὰ στηρίζωνται διαρκῶς ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, διότι ἄμα ὡς ἐκτελέσωσι τὸ ἐλάχιστον κίνημα πρὸς μεταβολὴν τῆς σκληρᾶς ταύτης θέσεως, οἱ ὁξείας ἡλοι θὰ εἰσδύσωσι βαθείως ἐντὸς τῶν σαρκῶν αὐτῶν. Καὶ μένουσι λοιπὸν οὕτως ἐπὶ ἡμέρας καὶ νύκτας, μέχρις ὅτου ὁ θάνατος ἐπέλθῃ.

Τὸ ἕτερον βραχνιστήριον εἶνε ἐτι φρικτότερον. Λαμβάνουσι τὴν χεῖρα τοῦ βραχνιστομένου, καὶ χαράττουσιν ἐπ' αὐτῆς μικρὰς αἰματηρᾶς ἑντομάς, ὥς πληροῦσιν ἅλατος· καὶ διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὸ ἀνοίγμα τῶν ἑντομῶν, εἰσάγουσι τὴν χεῖρα ἐντὸς διαβρόχου δερματίνης χειρίδος, ἥτις κατ' ὀλίγον ξηραίνουμένη συσφίγγεται περὶ τὴν σάρκα καὶ συντελεῖ εἰς τὸ νὰ εἰσδύωσιν ἀδικοῦτως βαθύτερον οἱ πόνοι, οἱ προξενούμενοι ὑπὸ τοῦ ἐν ταῖς πληγαῖς ἅλατος. Φαίνεται ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο βραχνιστήριον θεωρεῖται ἐν γένει ὡς τὸ φρικτότερον πάντων. Διὰ νὰ σωθῶσιν ἐξ αὐτοῦ, πολλοὶ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τοῦτο θραύουσι τὰς κεφαλὰς τῶν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐν τῇ ἐξάψει τῶν φρικτῶν πόνων.

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

Οὔτε λέξις εἶχε ρηθῇ μεταξύ των. Ἡ Μαγδαληνὴ μόνη, ἡ μικρὰ τυφλὴ ἀνεγίνωσκεν εἰς τὰς ψυχὰς των. Μετὰ λεπτότατος ἐξικρίτου καὶ παραδόξου ὀξυδερκείας, εἶχεν ἐννοήσει τὴν διάστασιν τοῦ Ἐκτορος καὶ τῆς Γενεβιέθης. Ἐμάντευσε τὰ πράγματα κάλλιον παρὰ ἐὰν τὰ ἔβλεπεν. Ὅταν ἤκουσε τὸν Μοντβριὰν εἰς Λαμότ-Φαίλλυ, ἀνακλινόμενον τὰς συνήθεις ἀσχολίας καὶ ἡδονὰς αὐτοῦ, προσεκολλήθη, οὕτως εἰπεῖν, εἰς αὐτόν, παρακολουθοῦσα αὐτόν διὰ τῶν θω-

πειῶν της, φαιδρά ἡ ἀτυχής, ὡς πτηνὸν βλέπον τὸν ἥλιον. Δισθανομένη ἐαυτὴν ξένην ἐν τῇ οἰκογενεῖα ταύτῃ, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐφοβεῖτο μὴ τῇ προξενήσῃ βάρος καὶ τῇ γεννήσῃ δυσπαρέσκειαν. Δὲν ἐκέκτητο τὴν καρδίαν τοῦ Ἑκτορος. Περὶ τούτου δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ· εἶχεν ὑποστῇ τὰς βαιοτητάς του καὶ τὰς ἀρνήσεις του εἰς πολλὰς περιστάσεις. Ἀλλ' ἡ παιδίσκη ἡδισφόρει διὰ ταῦτα, καὶ οὐδ' ὑπ' ὅψει τὰ ἐλάμβανε. Ἡγάπα τὴν ἀμητερίτσαν της καὶ ἡ πρῶτος νοημοσύνη τῆς τυφλῆς τῇ ἀπεκάλυπτεν, ἐκ ποίου σημείου τοῦ οὐρανοῦ προήρχοντο τὰ νέφη, ἅτινα ἐπεσκότιζον τὴν εὐτυχίαν τῆς λατρευμένης της.

Τὸ φθινόπωρον εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν λαμπρῶν ἀνθέων. Ἡ γῆ φαίνεται συγκεντροῦσα τὰς δυνάμεις της, ὅπως καταβάλλῃ τελευταίαν τινὰ προσπάθειαν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ παράσῃ μείζονα μεγαλοπρέπειαν εἰς τὸν δίσκοσμον αὐτῆς. Ἡ Μαγδαληνὴ ἤξευρε διὰ τῶν ἐπιδεξίων δακτύλων της, ἅτινα ἀντικαθίστων τοὺς ὀφθαλμούς της, νὰ περιποιητῇ τὰ ἄνθη. Δὲν ἐγίνωσκε ποσῶς τὰ χρώματα αὐτῶν, ἐν τούτοις, ἤξευρε νὰ τὰ διακρίνῃ διὰ τῆς εὐωδίας των. Καὶ συνέλεγεν ἅνὰ πᾶσαν πρωίαν τὰ ὠραιότερα αὐτῶν καὶ τὰ εὐωδέστερα, διὰ νὰ τὰ φέρῃ, κρύφα τῆς Γενεβιέθης, εἰς τὸν Μοντβριὰν, ὅστις τὰ ἠγάπα πολὺ. Περιέμεναν, ὅπως ὁ Μοντβριὰν ἐξέλθῃ τοῦ κοιτῶνος αὐτοῦ, καὶ λαβρὰ εἰσέδυνε εἰς τὰ δωμάτιά του. Ὅταν ἐκεῖνος ἐπέστρεφεν, ἡ ἀνθοδέσμη εὐρίσκετο ἤδη ἐκεῖ. Ὁ Ἑκτωρ ἀπέδιδε τὴν φροντίδα ταύτην εἰς τὴν Γενεβιέθην, τὴν ἡσπάζετο τρυφερώτερον, καὶ ἡ Μαγδαληνὴ, ἐὰν ποτὲ συνελάμβανε τὸ φίλημα, τὸ ἐμάντευε ψυχρότερον καὶ μᾶλλον εὐγνώμον. Καὶ ἦτο εὐτυχής διὰ τοῦτο. Εἰς τοὺς ἀνευ βλέμματος ὀφθαλμούς της καὶ εἰς τὰς γωνίας τῶν χειλέων της διεφαίνετο τότε γλυκὺ καὶ ἐκπνέον μειδιάμα.

Ἀλλ' ἡ ἡσυχία αὕτη ἐμελλε νὰ διαταραχθῇ διὰ νέον τρικυμιῶν.

Ἐπανήρχοντο ἐκ Σιάτρης, ἐν ὠραιότατον ἀπόγευμα. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ὁ Μοντβριὰν ἐφάνη ἀπασχολημένος. Ἡ Γενεβιέθ, ἐρευνῶσα τὴν φυσιογνωμίαν του, τὴν εὔρε καὶ αὐθις σκληρὰν ὡς ἄλλοτε, ὅτε δὲν ἐπατηρεῖτο. Καταληφθεῖσα ἐκ φόβου μὴ καὶ πάλιν ἐγκαταλειφθῇ, ἐδείχθη φαιδροτάτη, θέλουσα νὰ τὸν συγκρατήσῃ διασκεδάζουσα αὐτὸν, ἀλλὰ μάτην.

Ἡ ἁμαξά των διέσχιζε τὰς γαίαις τοῦ Σιωμουᾶ, αἵτινες ἐξετείνοντο ὀπισθεν τοῦ δάσους τοῦ Λαμότ-Φεϊλύ. Τὸ ψῆχος καθίστατο ὀριμύτερον, ἀλλ' ἀνεμος δὲν ἤγειρετο. Πέντε ὥραι ἐσήμανον εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ὅπερ ἐφιλοξένει τὴν καρδίαν τῆς Καρλόττας δ' Ἀλβρέτ. Εἰς τὸν κυανοῦν καὶ ὠχρὸν οὐρανόν, ὁ ἥλιος ἔδυεν. Ἡ νύξ βαθμηδὸν ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῆς ἐξοχῆς πέπλον, φαῖδν κατ' ἀρχάς, καὶ ἔπειτα σκοτεινότερον, καὶ μετ' ὀλίγον ἐβύθισεν εἰς τὰ σκότη τὰ δένδρα, τὰς οἰκίας καὶ τὴν γλῶσιν.

Ὁ Μοντβριὰν, ὑπὸ τὸν πέπλον ὅστις ἦτο ἐρμυμένος ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῶν, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα του καὶ ἐσφιγξέ τὴν χεῖρα τῆς γυναικὸς του.

— Ἐλησμένησθα, τῇ εἶπε, νὰ σὲ προειδοποιήσω

περὶ τινος γεγονότος, τὸ ὅποιον θὰ σὲ δυσπαρεστήσῃ ἴσως, ὅπερ ὅμως δὲν δύναμαι ν' ἀναβάλω.

— Ὅποιον λοιπὸν νὰ εἶνε τοῦτο;

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἶνε ἡ ἐορτὴ τῆς Ἀγίας Χουμπέρ. Ἐγὼ τὸν σκοπὸν νὰ ἐορτάσω ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου, μετὰ τὴν συνηθισμένην τελετὴν. Ἡ-ξεύρεις τὴν τελετὴν ταύτην;

— Ὅχι.

— Εἶνε περιεργοτάτη καὶ λίαν γραφικὴ.

— Καὶ ἔχεις προσκεκλημένους, ἀναμφιβόλως;

— Τοὺς συγγένεις φίλους μου, ἀπήντησε μετὰ προσπεποιημένης ἀφελείας, ἐκείνους τοὺς ὁποίους εἶδες εἰς τὴν Πηγὴν τῆς Θεόλης κατὰ τὴν πρώτην φορὰν.

— Καὶ μεταξύ αὐτῶν... τῶν φίλων... ἀναμφιβόλως εἶνε καὶ ἡ κυρία δὲ Σιαντεραῖν;

Ὁ Ἑκτωρ ἐσφιγξεν ἰσχυρότερον τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του.

— Ἡδυνάμην, ἀνευ προσβολῆς, νὰ πράξω ἄλλως;

Ἡ Γενεβιέθ δὲν ἀπήντησε. Χείμαρρος καινῶν διαλογισμῶν τὴν ἐμπόδισεν. Ὁ Ἑκτωρ τοὺς ἐνόησε καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ὑπερασπισθῇ κατ' αὐτῶν, ἀλλ' ἡ ἁμαξά διέβη ἤδη πρὸ τῆς γιγαντιαίας σμίλακος τῆς Καρλόττας δ' Ἀλβρέτ, καὶ ἐφθασεν ἐμπροσθεν τῆς κλίμακος, χωρὶς τίποτε νὰ εἴπῃ ἡ Γενεβιέθ.

Β'.

Μεγάλῃ ἀναστάτῳσις ἐγένετο ἐν τῷ πύργῳ τὴν πρωίαν τῆς Ἀγίας Χουμπέρ. Οἱ κυνηγοὶ, σύντροφοι τῆς θήρας τοῦ Ἑκτορος, ἦσαν ἐκεῖ ὁμοῦ μετὰ τοὺς κυναγωγούς των, μετὰ τοὺς φύλακας καὶ μετὰ τοὺς ὑπηρέτας. Τὴν προτεραίαν ἡ κυρία δὲ Σιαντεραῖν εἶχε προσκαλέσει πάντας, ὡς δι' ἐνοπλον ἀγρυπνίαν τρόπον τινά, εἰς κυνηγήσεια ἐντὸς τῶν δασῶν τοῦ Ροσσεβῶ, ἐνθα ἐφόνευσαν φασιανούς, λαγωούς καὶ ἄλῳ πεκας. Ὁ Ἑκτωρ παρίστατο εἰς τὸ κυνήγιον τοῦτο. Δὲν εἶχε συναντηθῇ μετὰ τῆς Ρολάνδης ἀπὸ ὁκτῶ ἡμερῶν. Τὸν ἐπλησίασεν ἐν στιγμῇ, καθ' ἣν ἦτο βεβαία, ὅπῃ οὐδεὶς θὰ τοὺς ἐβλεπε.

— Δὲν μ' ἀγαπᾷς πλέον; Τῷ εἶπεν ἀπλῶς.

Ἡσθάνετο ἐαυτὸν μεθύοντα, ὁσάκις εὐρίσκετο ἐμπροσθέν της. Ἀνῆρχετο εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του, τὸ βλέμμα της τὸν ἐτάραττε, ἡ γυναικεία αὐτῆς ὁσμὴ τῷ ἐπροξένει ρῆγος. Ἡ Ρολάνδῃ ἐφάνετο συνάμα καὶ προσελκύουσα καὶ ἀπωθοῦσα αὐτὸν μετὰ τοσαύτης ἐπιτηδεύτητος, ὥστε ὁ Μοντβριὰν ἐξηρεθίζετο, καὶ τὸ φίλημα ὅπερ ἐλάμβανε παρ' αὐτῆς, τὸ ἐξελάμβανεν ὡς δῆγμα.

— Σ' ἀγαπῶ, εἶπε μειδιῶν καὶ γιγνόμενος πάραυτα δούλος της.

— Τότε, διατὶ με ἀποφεύγεις;

Ὁ Ἑκτωρ ἀνεζήτησε μίαν ψευδῇ πρόφασιν, ὅπως κατησχυμένος καὶ ἐρυθριῶν.

— Εἶχαν ἀσχολίας, εἶπεν, ὑποθέσεις, καὶ ἠναγκάσθην ν' ἀπουσιάσω.

Ἡ Ρολάνδῃ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους. Ἐμάντευε συζυγικὴν τινὰ σκηνήν.

— Μὲ συγχωρεῖς; τῇ εἶπεν λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς ἐντὸς τῶν ἰδιῶν του.

— Σὲ συγχωρῶ... ἀλλ' ἀκούω τὴν σάλπιγγα τῆς ἀνακλήσεως τῶν κυνηγῶν... Εὐρίσκονται ὅλοι εἰς τὰς θέσεις των... Πρὸςέλθε πλησίον τῶν φίλων σου.

— Ὁ ἄεθλος αὐρίον;

— Πρέπει;

— Βεβηχίως, ἀφοῦ σὲ μόνον ἀγαπῶ.

— Ἔστω.

Τὴν ἐπαύριον, πράγματι, ἀφίκετο πρώτη, ἔφιππος, ὠραιότερα πρὸς ποτὲ, καίτοι ὀλίγον ὠροτέρα τοῦ συνήθους, διότι καὶ αὐτὸ τὸ θράσος τῆς πράξεώς της ἦτο ἱκανὸν νὰ τὴν συγκινήσῃ. Ἐάν ἡ Γενεβιέθῃ εἶχε τινὰ ὑποψίαν, ἢ καὶ μόνον τινὰ ἀμφιβολίαν, ἀπότομός τις ὕβρις καὶ σκηνὴ τρομερὰ ἐπέκειτο.

Δὲν εἶχε λοιπὸν τὴν συνείδησιν ἡσυχον. Ἡ ὠχρότης της, ἄλλως, οὐδὲν ἀφήρει ἐκ τῆς καλλονῆς της, τῆς ἀκτινοβόλου, ἀγερώχου καὶ εὐρώστου. Τὸ ἐνδυμὰ της ἦτο ἐκ μελανοῦ ἀγγλικοῦ ὑφάσματος. Ὁ ποδῆρης χιτῶν της, σαρόνων τὸ ἐδάφος, ἦτο λίαν συντηρημένος δι' ἐλαστικῶν. Ὁ σπηθώδεσμός της ἀνεδείκνυε τὸ ὠραῖον καὶ τέλειον παραστήματ' της, δύο λίθοι ὅνυχες ὑπάρχοντες εἰς τὰ ὦτα της, ἕτεροι δύο ἐκόσμουσαν τὰ δάκτυλά της.

Ὁ Μοντβριὰν τὴν ἐδέχθη κάτω. Κατὰ τὴν θλίψιν τῆς μικρᾶς χειρὸς της, ἡσθάνθη, ὅτι ἦτο συγκινημένη.

— Εἶνε ὀλίγον πολυμήρην ὅπερ πράττω;

— Σ' ἀγαπῶ! τῇ ψιθύρισε ἐκεῖνος εἰς τὸ οὖς.

Ἡ Γενεβιέθῃ εἶχεν ἀκούσει τὰ βήματα τοῦ ἵππου τύπτοντος τοὺς χαλίκας δι' ὧν ἦτο ἐπιστρωμένη ἡ ὁδός. Μηχανικῶς ἀνύψωσε τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου, καὶ παρετήρησε τὴν Ρολάνδην. Ἐπεσεν ἐπὶ τινος ἑδρας, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἐπὶ μακρὸν, μὲ τὸ βλέμμα σκληρὸν καὶ ἀγνώριστον, καὶ ἐρέμβασε. Καὶ ἡ ῥέμβη αὐτῆς δὲν διεκόπτετο, εἰμὴ ὑπὸ σπανίων τινῶν λέξεων, πάντοτε τῶν αὐτῶν... «Ἐτόλμησεν! ἐτόλμησεν!»

Ἀλλ' ὥφειλε νὰ ὑποκριθῇ, ὥφειλε νὰ ἐμφανισθῇ. Καὶ λοιπὸν, κατῆλθεν.

Ἡ κυρία δὲ Σιαντεραιν ὅταν τὴν παρατήρησε, προὐχώρησε πρὸς αὐτὴν ζωηρῶς· τῇ ἀπεύθυνε πυρετώδεις τινὰς λέξεις, ἐν τάχει ριθθεῖσας, καὶ διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἐσωτερικὴν της σύγχυσιν, καὶ διότι ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματος τὸ ὁποῖον ἐρρίψεν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ἐνόησεν, ὅτι τὸ μυστικὸν τῶν μετὰ τοῦ Μοντβριὰν σχέσεων της τῇ ἦτο γνωστὸν.

Ἡ Γενεβιέθῃ ἐφέλλετο τὴν ἀπάντησίν της. Τῆς κυρίας δὲ Σιαντεραιν τεινάζσης αὐτῇ τὴν χεῖρά της, ἡ θυγάτηρ τοῦ μπάρμπα - Τρέγκ οὐδόλως ἐπρόσεξε, λίαν ἀπασχολημένη οὕτως· διότι, τὴν ἰδίαν στιγμὴν συνέπεσε νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν Ἑρρίκετον, ὅστις, μεθ' ὅλον τὸ ψῆχος, μεθ' ὅλην τὴν πρῶνὴν ὥραν, εἶχεν ὀλισθήσῃ ἐκ τοῦ λίκνου αὐτοῦ, καὶ εἶχεν ἐκφυγεῖ ἐκ τῶν χειρῶν τῆς τροφοῦ του.

Ἡ λειτουργία τῆς Ἀγίας Χουμπέρ ἐγένετο μετὰ τῆς συνήθους ἐθιμοτυπίας. Οἱ πυλῶνες τῆς ἐκκλησίας ἦσαν ἀνοικτοί, τὰ κηρία ἀνημμένα, καὶ τὰ τελευταῖα ἄνθη τοῦ φθινοπώρου ἐκόσμουσαν τὸν βωμόν.

Ὅλοι οἱ κυνηγοὶ ἦσαν ἐκεῖ ἐν μεγάλῃ στολῇ, τοῦ Μοντβριὰν ἔχοντος τὴν θέσιν τῆς τιμῆς, μὲ τὴν Ρολάνδην πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ. Ὑπὸ τὸ περιστύλιον, τὸ ὁποῖον ἔμενε ἀνοικτὸν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς λειτουργίας, ἦσαν ὅλοι οἱ φύλακες, οἱ ὑπηρέται καὶ οἱ κυνηγοί, ἐν στολῇ. Κατὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, ὁ ἱερεὺς ἠυλόγησε τοὺς κυνηγούς.

Κατόπιν, ἔλαθε χώραν μέγα κυνήγιον, καὶ τὸ ἐσπέρας μέγα δειπνον.

Ἡ Γενεβιέθῃ δὲν εἶχε παραστῇ, οὔτε εἰς τὴν λειτουργίαν οὔτε εἰς τὸ κυνήγιον. Τὸ τοιοῦτο ἦτο ὑπέρτερον τῆς θελήσεώς της. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποκριθῇ μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ. Εἰς τὸ δειπνον ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ παρευρεθῇ. Καὶ μάτην προσεπάθει νὰ γελάσῃ ὅσον ἠδύνατο καλλίτερον ἢ παιδρότης της ἦτο νευρικὴ, καὶ ἤλει ψευδῶς.

Τὸ ἐσπέρας, ἦλθε μία ἄμαξα ἐκ Ροσσεβώ, ὅπως παραλάβῃ τὴν Ρολάνδην. Ἡ Γενεβιέθῃ, καθ' ἣν στιγμὴν τὴν ἄφηνεν, ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ψιθύρισῃ εἰς τὸ οὖς της:

— Κυρία, τὰ ἤξεύρω ὅλα.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ρολάνδῃ ἐστρέφετο πρὸς αὐτὴν μὲ ἦθος ἐκπεληγμένον:

— Προσεῖχάτε ἀπ' ἐμοῦ... σὰς καθικετεύω... προσεῖχάτε ἀπ' ἐμοῦ!... προσέθηκε.

Καὶ ἔφυγεν, ἐξηγριωμένη καὶ ὅλως τρέμουσα ἐκ τῆς συγκρατουμένης συγκινήσεώς της. Δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνθα ἦσαν ἀκόμη συνθροισμένοι οἱ ἄνδρες. Ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς εἰδοποίησε τὸν Ἐκτορα, ὅστις ἐδικαιολόγησε τὴν ἀπουσίαν της εἰς τοὺς κακλημένους. Τὴν ἐπαύριον, ψυχρὰ καὶ ἡσυχος, δὲν ἐφαίνετο νὰ ἔσωζεν οὐδὲ ἔχνος ἐκ τῆς σκληρᾶς ἡμέρας τὴν ὁποίαν εἶχε διέλθει τῇ προτεραιᾷ. Μόλις οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ὀλίγον ἐρυθροὶ ἐκ τῆς ἀύπνου νυκτός, ἐκ τῶν σκοτεινῶν σκέψεων, ἐκ τῶν δακρύων.

Ἡμέραι τινὲς παρῆλθον ἔτι. Ὁ Μοντβριὰν ἐθάρρευεν εἰς τὰ περίεξ τοῦ πύργου, ἐπέστρεφε τακτικῶς διὰ νὰ δειπνῇ, καὶ δὲν ἐξήρχετο μετὰ τὸ δειπνον. Ἐφαίνετο παιδρός. Εἶχεν ἀναλάβει τὰς πρώτας αὐτοῦ ἐξεις. Τίποτε, ἐν τῷ φανερῷ, δὲν ἐνέφανε νέαν ἐγκατάλειψιν, νέας θλίψεις. Ἐν τούτοις, ἡ Γενεβιέθῃ ἐφοβεῖτο. Ἀδιόρατα συμπτώματα ἐνέφανον εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς, τὴν ἐξησκημένην ἐκ τῶν συμφορῶν, εἰς τὰ νεῦρά της τὰ ἡρεθισμένα ἐκ τῆς ζηλοτυπίας, ὅτι ὁ κόμης δὲν εἶχε πλέον ἔρωτα δι' αὐτήν. Ἐπάλαις μόνον κατὰ τῆς ἀναμνήσεως τῆς κυρίας δὲ Σιαντεραιν, συγκρατούμενος ὑπὸ τοῦ βλέμματος τῆς Γενεβιέθῃς, καὶ ὀλίγον τι ἐξ οἴκου καὶ ἐκ τύψεων συνειδότες.

Ὁ Τουρζῆς ἤρχετο εἰς Λημόν-Φεϊλύ δις ἢ τρίς τῆς ἐβδομάδος. Δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἀπευθύνῃ ἐρωτήσεις, ὅπως πληροφορηθῇ τὰ κατὰ τὸ οἰκογενειακὸν τοῦτο δρῶμα. Ἐκάστοτε εὕρισκε παρὰ τῇ νεαρᾷ γυναικὶ τὴν θλίψιν καταφανεστέραν, τὴν στενοχωρίαν δὲ καὶ τὴν πλῆξιν ὀλίγον ζωηρότεραν παρὰ τῷ Μοντβριὰν. Ἀνεγίνωσκε καθαρῶτα τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ οἰκογενεῇ ταύτῃ. Ὁ ἔρως αὐτοῦ, ἐξ ἄρκας ὑπερηφανείας καὶ λιπρότητας, οὐδαμῶς ἔσπε-

γάζετο νὰ χαρῇ ἐκ τούτου. Τὸυναντίον, ἐθλίβετο. Ἡ Γενεθιῆς ἦτο δι' αὐτὸν γυνὴ ἀπηγορευμένη, διὰ τριπλοῦ χαλκίνου φράκτου· ἐν τῇ ιδίᾳ αὐτῆς ἀξιοπρεπείᾳ, ἐκ τοῦ σεβασμοῦ ὃν ἔτρεφεν αὐτὸς εἰς αὐτὸν, καὶ ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως ἣν εἶχεν εἰς τὸν σύζυγόν της, μεθ' ὅλην τὴν ἀποθάρρουν καὶ τὴν ὀργὴν αὐτῆς.

Ἡ Μυγαλινὴ ἡσθάνετο ἰδικιτέρην φιλίαν πρὸς τὸν Τουρζῆ. Τὸν εἶχε καταστήσει ἐμπιστον ἀ' τῆς, καὶ τὸν ἐθώπευεν ὡς μεγαλύτερον ἀδελφόν. Ἐπρεχε πρώτη ἄλλα ὡς ἦσαν αὐτὸν ἐρχόμενον. Ἐκείνος τὴν ἡσυχάζετο καὶ τὴν ἐλάμβανεν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ.

— Ἀκουσε, τῷ ἔλεγε μίαν ἡμέραν, περιφέρουσα τοὺς μικροὺς δακτύλους της ἐπὶ τῆς γυναιῆδος τοῦ δικαστοῦ, οὐδεὶς εἶνε εὐτυχῆς ἐδῶ. Δὲν δυσιππιστοῦσι πρὸς ἐμεῖ, διότι δὲν βλέπω. Ἐάν ὅμως δὲν βλέπω, ἀκούω, ἢ μαντεύω. Καὶ ἦταν ἀκόμη σιγῶσιν, ἐκ τῆς σιγῆς τῶν ἑννῶ καλλίτερον. Ὁ πατέρας στενοχωρεῖται... ἡ μητέρα κλαίει... Δικτὶ;

— Μικρῇ, ὅταν ἡ μήτηρ σου κλαίῃ, πῆγαινε νὰ κρεμασθῇς εἰς τὸν λαιμὸν της· θὰ τὴν παρηγορήσῃς. Ἢλ τῇ εἶπες ὅτι τὴν ἀγαπᾷς, ὅτι περὶ αὐτὴν ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι γνωρίζοντες ὅτι εἶνε δυστυχῆς, οἵτινες τὴν λυπῶνται. Ἢλ τῇ εἶπες νὰ μὴ κλαίῃ, καθότι συχνὰ τὰ δάκρυα ἐξοργίζουσι τὸν ἄνδρα ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου χύνονται, ἐάν πράγματι εἶνε ἔνοχος. Ἢλ τῇ εἶπες, ὅτι πρέπει νὰ διαφυλάττῃ τὴν ἡσυχίαν ὅλον ἐπιεικειᾶς καὶ συγγνώμης, καθότι αἱ τρικυμίαι δὲν διακροῦσι, καὶ ὅτι ὀφείλει νὰ προσέχη, μὴ προεξοφλήσῃ τὸ μέλλον δι' ἀθεραπείτου τινὸς ἀφροσύνης, ἐάν θέλῃ μίαν ἡμέραν ἢ γαλήνην νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ πνεῦμά της καὶ ἡ εὐτυχία εἰς τὸν οἶκόν της.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΕΤΡΟΜΗΗΝ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΗΛΗΝ

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς παρισινῆς Revue d'histoire diplomatique (ἔτους Β'. τεύχ. 3, σ. 410—423) ὁ ῥωσὸς ἱστοριοδίφης κ. Βασίλειος Βίλθανωφ, δημοσιεύει διδασκαλικὴν βιβλιογραφικὴν μελέτην περὶ τῆς Συλλογῆς ἱστορικῶν μνημείων τῆς Ρωσσίας, τῆς ἐκδομένης ὑπὸ τῆς ἐν Πετρούπολει Ρωσικῆς ἱστορικῆς ἐταιρείας, τῆς ὁποίας μέλη ταυγάουσι πάντες οἱ ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς γράμμασιν ἐσχέοντες ῥωσσοί, εὐθὺς δ' ἐξ ἀρχῆς τῆς συστάσεώς της ἦσαν τοιαῦτα καὶ ὁ πρῶτος διάδοχος καὶ νῦν αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος Γ' καὶ ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς αὐτοκρατορίας πρίγκηψ Γορτσάκωφ.

Σκοπὸς τῆς ἐταιρείας ταύτης εἶνε, ὡς καὶ τῶν ὁμοίων της ἀλλοῦ τῆς Εὐρώπης, νὰ περισυναγάγῃ καὶ ἐκδώσῃ πᾶν ἀνέκδοτον ἱστορικὸν ἔγγραφον, χρησιμεῖον πρὸς διαφωτισμὸν τῆς ρωσικῆς ἱστορίας, εἴτε ἐν τοῖς ρωσικοῖς ἀρχείοις, δημοσίοις τε καὶ ἰδιωτικοῖς· εἶνε ἐναποτετακισμένον, εἴτε ἐν τοῖς τῶν ξένων κρατῶν. Χάρης δὲ εἰς τὸ ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τῆς ζωηρὸν ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ὑψηλὴν προστάσιαν τοῦ Ἀλεξάνδρου Γ', καὶ τοῦ πρίγκηπος Γορτσάκωφ ἐνόσω ἔζη, ὅχι μόνον τὰ ρωσικὰ ἀρχεῖα προθύμως ἠνοιξαν τὰς πύλας· τῶν εἰς τοὺς ῥώσους ἱστοριοφίλων τῆς Ἐταιρείας, ἀλλὰ καὶ τῶν ξένων κρατῶν τὰ πλεῖστα, ὥστε ὅχι μόνον ρωσικῆς πηγῆς καὶ ἀντιλήψεως, ἀλλὰ καὶ ξένης ἔγγραφα περιέχει ἡ συλλογὴ αὕτη, τὰς ἐμπιστευτικάς πρὸς τὰς κυβερνήσεις τῶν ἐλθέσας τῶν ἐν Πετρούπολει ξένων πρέσβων, καὶ ἰδιωτῶν σπουδαίων κρίσεις, διὰ νὰ ἐπιχρῆσται ἀφ' ὧν καὶ πληρῆς τὸ ῥῶν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου τοῦ ρωσικοῦ κράτους. Φυσικῶς τῷ λόγῳ δὲ, καὶ γραμματικῶς μέσῃ διαθέσει ἄσθονα ἡ Ἐταιρεία αὕτη, ὥστε ἐντὺς 21 ἔτους, ὅσα ἀρθροὶ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της, κατ' ὅσον τὸ μέγα ἀριθμὸς ἔργον, νὰ δημοσιεύσῃ 65 ἀρκούντως ὀγκώδεις τόμους, ἐξ ὧν 51 μὲν ἀναφέρονται εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ 18ου αἰῶνος, οἱ δὲ λοιποὶ δέκα εἰς τοὺς αἰῶνας 15ον, 16ον, 17ον καὶ τὸ πρῶτον τέταρτον τοῦ 19ου, βεβαίως δὲ ἀκόμη δὲν ἐξηγητήθη τὸ ὅλκον τῶν πρὸ τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος, ἀλλὰ θὰ δημοσιευθῶσιν ἀκόμη πολλοὶ τόμοι ἀφορῶντες αὐτούς. Καὶ τὰ μέχρι τοῦδε ὅμως ἐκδοθέντα, ἀποτελοῦσι πολυτιμώτατον θησαυρὸν διὰ τὴν ἱστορίαν, οὐ μόνον τῆς Ρωσσίας, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Εὐρώπης κατὰ τοὺς τελευταίους τρεῖς αἰῶνας, ὡς πειστικώτατα ἀποδεικνύει ὁ κ. Βίλθανωφ, ἐν τῇ ἐμβριθεῖ τῆς Συλλογῆς περιγραφῇ, ἢ καὶ κυρίως ἐξετάζει ἐν αὐτῇ τὰς μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ρωσσίας σχέσεις κατὰ τὰ ἐν τῇ Συλλογῇ ἔγγραφα.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ πάντων τῶν ῥώσων μοναρχῶν τῶν αἰῶνων τούτων, τοῦ Μεγάλου Πέτρου καὶ Αἰκατερίνης τῆς Β', αἱ βασιλεῖαι διαφωτίζονται καλλίον διὰ τῶν ἤδη ἐκδομένων τῶν, ἀκριβῶς δηλ. τῶν ἡγμένων, τῶν ὁποίων τοὺς μεγάλους πολιτικούς σκοποὺς, ὡς πρὸς τὴν Ἀνατολὴν, ἐνδιαφερόμεθα μεγάλως νὰ γνωρίζωμεν ἀκριβῶς ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἐκινήθη, ὡς εἰκός, ἡ περιέργειά μου, καὶ ἔσπευτα εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην, πρὸς ἐξέτασιν τῆς ἐν λόγῳ Συλλογῆς, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ εἶρο κανὲν ἡμᾶς ἐνδιαφέρον, τῶς ἀγνωστον ἔγγραφον ἐν αὐτῇ. Εὐτυχῶς δὲ πάντα τὰ ἔγγραφα αὐτῆς, εἶνε δημοσιευμένα ὅχι μόνον ρωσιστῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀρχικῇ τῶν γλώσση, ἀγγλικῇ, γαλλικῇ, γερμανικῇ καὶ λατινικῇ, ὅσα ἐν μιᾷ τῶν γλωσσῶν τούτων. εἴτε ὑπὸ ῥώσων, εἴτε ὑπὸ ξένων ἀρχικῶς συνταχθήσαν.

Ἀναδιφρὼν λοιπὸν τοὺς τόμους τούτους, εὗρον πλεῖστα, κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἥττον τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἀνατολὴν ἐνδιαφέροντα ἔγγραφα, τῶν ὁποίων τὰ σπουδαιότατα περιέχονται ἐν τοῖς τόμοις Α'. (Ἀλληλογραφία καὶ μυστικαὶ ἐδηγίαι Αἰκατερίνης τῆς Β' πρὸς τὸν κόμητα Ἀλέξιον Ὀρλώφ,